

companyaven afirmàren rotundament que mai havien vist dues noies de rostre tan seductor. Els seus cabells, semblaven brunyits d'or, les seves cares rosers amb roses esclatades i els seus llavis clavells de foc.

D'aquell dia ençà el príncep Bellastre no es pogué treure del cap el retrat de «Les fades de la Bellesa», la tristesa s'apoderà d'ell; les rialles i les dites gracioses que usava amb tanta freqüència, li quedaven gelades al cor i s'anava marcent... marcent...

—Fill meu—li digué un jorn son pare—Quina malura t'arrebassa l'alegria i et porta la tristesa? ¿Potser estàs malalt Bellastre? Explica't i sigues sincer ..

Bellastre obrí el seu cor i amb gran sinceritat ho contà tot a son pare, diguent-li, que havia vist a les dues muntanyenques i que el seu cor en volia una per esposa.

El Rei, com és natural, s'oposà enèrgicament als sentiments del seu fill, horroritzat de tal follia.

I a mida que els dies passaven, la figura del príncep s'anava esllanguint, esllanguint colpida per la pena i el dolor. Fins que a la fi el Rei, que encara tenia cor de pare tement per la vida del seu fill, accedí a que el príncep, prenguésser per muller a una de «Les fades de la Bellesa»

—Almenys—l'avisà—sàpigue's escollir. No em portis ara aquí un sac de vanitat.

Bellastre li besà la mà en reconeixença i li prometé que el complauria.

* * *

Quan Celblau més extasiada, volava amb les ales de la seva fantasia per damunt de palaus i de riqueses, un pobret captaire anà a destorbar-la.

—Bona minyona, si volguessiu donar-me un moç de pa; fa tres

dies que no menjo res i la fam em vol occir.

—Au allà—cridà irada Celblau— a treballar gandul. El pobret insistí, suplicà, però fou endebades.

—Veniu, veniu bon home—li cridà Blaucel que d'un troç lluny contemplava aquella escena amb el cor fet a troços i caritativa com era, feu entrar el pobret a la cabana i mentre s'escalfava prop la llar, li preparà un plat de sopa que engolí avidament.

Entrà aleshores Celblau i veient la caritat que la seva germana feia, amb mirades terribles que li adreçava, fins l'hauria fet fondrer si hagués sigut possible.

Un fet inesperat succeí llavors. El captaire ja refet, redreçà la seva carcassa, d'un gest ràpid es tregué la careta postissa i el vestit esparrecat i quedà convertit jeh sorpresa! en el príncep Bellastre. L'estupefacció de les germanes no tingué límit. I el príncep somrient triomfant s'adreçà a Blaucel.

—Teniu un cor d'àngel, gentil muntanyenca. He pogut comprovar els nobles sentiments que atresoreu. Vos sereu la meva esposa, la reina més tard d'aquest reialme si no hi teniu res a dir. Celblau es mossegà els llavis amb ràbia mal reprimida. Blaucel entojolada i gojosa tenia els ulls clavats a terra i el príncep Bellastre la contemplava amorosit.

Poc temps després totes les campanes del reialme brandaven gojoses. En l'Església del palau reial el príncep Bellastre havia pres per muller a la gentil muntanyenca. Per això Blaucel no s'envaní, ans el contrari; permeten-li el seu nou estament afavorí tots els pobres i més tard aquella que era una «fada de Bellesa» fou coneguda pel nom molt més honorós de «La fada dels Pobres».

RAMON FERRER MONTPLET